

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 26-án, karácsony 2. napján.

Textus: János első levele 1. rész 1-4. verse: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és hirdetjük nektek is az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk. Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.”

Kedves Testvéreim!

János evangéliumának karácsonyi történetét hallhattuk, majd pedig annak összefoglalását János első leveléből. A karácsony lényegét, ugyanis ha össze akarjuk foglalni, akkor nem is tudnánk tömörebben, mint ahogyan azt az apostol tette. Ami a világ teremtése előtt is már volt, azt érzékeltük valamennyi érzékszervünkkel. Magyarul és röviden: Isten hallhatóvá, láthatóvá, megfigyelhetővé, megtapinthatóvá vált. Mintha azt írná itt le János, hogy Isten tudományos ismeretek formájában is elérhető. Ez az, amit úgy foglалhatunk össze, hogy az „ige testté lett”, a hatalmas Isten emberré lett. Krisztus születése óta nincsen szakadék, távolság, hanem egyenes út van a Mindenhatóhoz. A tudományosan is megismerhető Isten itt van közöttünk.

Ehhez a kijelentéshez azonban már hitre van szükség. Tudom, hogy a példa nem jó, de értsük megfelelően. Amikor az első ember felszállt egy repülő szerkezettel, és ezt valaki látta, akkor elmondta lelken-dezve, hogy sikerült valakinek a magasba emelkednie egy saját maga által épített géppel. Aki a hallgatóság közül egy kicsit is kételkedett, az erre azt mondta, hogy képtelenség. Soha nem történt ez még meg, soha senki nem látta, miért történt volna most ez meg? Aki a hallgatóság közül hallott már az előkészületekről, aki tudott arról, hogy valaki próbálkozik a repülő elkészítésével, az azt mondta elképzelhető. A kételkedő számára tehát az volt a válasz, hogy nem lehet, aki pedig egy kicsit nyitottan áll hozzá a világhoz, azt mondta: lehet. Az pedig, aki szemtanúja volt, az elmondja: mindez pontosan így történt.

János apostol a levelében ezt mondta el, hogy ő szemtanúja volt, és biztos abban, amiről itt beszámol. Amikor mi meghalljuk, hogy a hatalmas Isten, aki teremtette a világot és benne a mi bolygónkat, aki erejével úgy rendezett mindent, hogy a maga szabályszerűségében működjön, szóval ez az Isten egyszerű csecsemő formájában eljött közénk. Most is a keresztelő alkalmával láthattunk egy 7 hónapos kisgyermeket. Isten törekeny, másokra szoruló testben jött el közénk. Aki nyitott, az azt mondja elképzelhető, aki pedig hittal fordul Isten felé, azt mondja, hogy igen, ez pontosan így történt.

Hit nélkül ugyanis nincsen karácsonyi üzenet. Nem fogjuk tudni elmondani, hogy mi az élet igéjéről, vagyis az életünkhöz fontos dologról beszélünk. Fontos, mert az életünkhöz nélkülözhetetlen. Fel szoktuk sorolni, hogy mire van szüksége az embernek ahhoz, hogy élete legyen. Szükséges a folyadék, a táplálék, az oxigén, a megfelelő hőmérséklet. János apostol pedig azt mondja, hogy a teljes élethez, amihez hozzátartozik a lelkünk is, szükséges az élet igéje, vagyis Jézus Krisztus.

Az élet igéje eljött közénk. Amikor ugyanis Jézus megszületett a júdeai Betlehemben, akkor nem csak annyi történt, hogy Isten magára vett valami testet, mintha egyszerűen csak egy ruhát vett volna fel, hanem az történt, hogy a Mindenható teljes egészében, minden hatalmával, a teljes erejével testté lett értünk. Az erő, amelyik képes teremteni, gyógyítani, vigasztalni, erőt adni, az eljött közénk. Ez az élet igéje.

Miért olyan fontos ez nekünk? Azért, mert a karácsonyi üzenet közösséget épít. Azt hallottuk, hogy mindezt azért írta le az apostol, hogy közösségünk legyen egymással, a Mennyei Atyával, és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ez a közösség pedig felbonthatatlan közösség. Mondhatom úgyis, hogy szétrombolhatatlan közösség. Azért, mert nem itt a földön alakul ki, és nem itt a földön tartjuk össze, hanem Jézus maga az, akiben ez létrejön.

Mennyire más ez, mint a mi emberi közösségeink. Ha odatartozunk egy munkahelyi közösséghez, akkor abból kiszakadunk, ha máshova megyünk el dolgozni, vagy ha nyugdíjba kerülünk. Ha odatartozunk egy osztályközösséghez, egyetemi közösséghez, akkor az is megszűnik, hogyha befejezzük az iskolát. Bármennyire fájdalmas, de ki kell mondanunk, még karácsonykor is, hogy a családi közösségekből is ki lehet kerülni, vagy azért, mert mi magunk döntünk úgy, vagy éppen azért, mert Isten szólít magához minket. Végül pedig azt is el kell mondanunk, hogy a megszűnő földi közösségekhez tartozik a gyülekezet is. Nem voltunk tagjai mindig, és nem leszünk tagjai örökké. Jézus ugyan gyűjti magának ezt a gyülekezetet

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 26-án, karácsony 2. napján.

folyamatosan, de mi nem voltunk tagjai öröktől fogva. Nincsen tehát olyan földi közösség, amiből ne lehetne kikerülni.

Ettől eltérően a Jézus Krisztussal létrejövő közösség szétszakíthatatlan. Ennek nem vet véget a halálunk, mert ez az örök élet közössége. Nem vet véget semmilyen emberi hatalom. Hadd mondjam el, hogy ez milyen óriási bátorítás azokra nézve, akik Jézusba vetett hittel távoztak a földi világból. A velük való közösségünk nem ért véget. Az örökkévaló igében, Jézus Krisztusban most is meg van. Ez a karácsonyi örömhír. Az a közösség, ami Krisztusban alakul ki, az szétszakíthatatlan.

Miután pedig látjuk magunk előtt azt, hogy a megérkezett gyermekben, Jézus Krisztusban eljött az, amire szükségünk van, és eljött a közösség, akkor semmi mást nem tehetünk, mint ennek örülni. Azért írta mindezt le János apostol, hogy az örömünk teljes legyen. Nem arról az örömről van szó, ami hirtelen előtör belőlünk, amikor valami jó dolog ér bennünket. Nem arról az örömről van szó, ami a külső dolgokra nézve alakul ki, mondjuk egy szép ajándék kapcsán. Örülünk, amikor megkapjuk, azután még sokáig meg van bennünk az öröm, mert hosszan tartóan használjuk, és akárhányszor ránézünk, örülünk neki. A Krisztusban meglévő örömünk teljes öröm.

Mit is jelent mindez? Egyrészt azt, hogy ez teljesen elegendő mindenre. Hadd mondjak néhány példát annak érdekében, hogy megérthessük. Olyan ez, mint amikor egy karácsonyi ebédet megesszünk, túl vagyunk a desszerten, meg a kávé is, és megkérdezik, hogy kérünk-e még valamit. Lehet, hogy sokféle finomság van még az asztalon, de azt mondjuk, hogy köszönöm, nem, mert már teljesen tele vagyok. Vagy amikor elmegyünk egy csodálatos tengerpartra, és nézzük egész nap a vizet, a ragyogó homokot, érezzük a tengervíz melegét, még a naplemente szépségét is megcsodáljuk. Este aztán valaki megkérdezi tőlünk, egy teljes nap után, hogy van-e kedvünk egy kis éjszakai fürdőzéshez, és akkor azt mondjuk, hogy köszönjük, de nem, mert egész nap itt voltam, és beteltem a látvánnyal, és mindazzal, amit a tenger nyújtani tud. Azért jött el Jézus Krisztus ebbe a világba, azért kerülhetünk vele kapcsolatba, hogy az örömünk teljes legyen. Azért, hogy ne kelljen semmilyen örömpótlék után néznünk.

A teljes öröm pedig azt is jelenti, hogy időben sincsen vége. Amit tehát Jézusban kapunk, az teljes, vagyis el nem múló örömmel tölt el minket. Ha a gyermekáldást Jézusban megkapott ajándéknak tekintjük, akkor az örömünk nem múlik el akkor sem, hogyha gyermekünk hibázik, vagy éppen a kamaszkor nehézségeivel küzdünk. Ha a hivatásunkat Krisztustól elrendelt útnak látjuk, akkor az örömünk nem múlik el akkor sem, hogyha éppen a kemény és nehéz oldalát szemléljük mindannak, amiben dolgoznunk kell. Ha a családi kapcsolatokat Jézusban elnyert ajándéknak tekintem, akkor nem veszi el az örömet semmi, az sem, ha néha veszekedések, vagy nézeteltérések vannak. Az örömöm ugyanis teljes öröm.

Jézus Krisztus ezt hozta el ebbe a világba. Mi ezt láthatjuk, mi erről hallhatunk, és ezt adhatjuk tovább. „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. (...) Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.”

Amen!